

Izhaja
vsako prvo in
tretjo soboto
v mesecu.
Stane na leto
6 K,
na pol leta
3 K.
Posamezni
listi po
30 vin.

Poročnina
naj se pošlje
upravnistvu.
Rokopisi pa
urednistvu
'Seža'
v Ljubljani.
Inserati
se računajo
po dogo-
voru.

Glasilo veseljakov

To je pa res žalostno.

«Nič ne žaluj, Adela!
Prava reč, če se ti ženin
izneveri; pa si drugega
izberi.»

«Kako, ko se mi je
pa drugi — tudi izne-
veril!»

Diplomatsko.

A: „In ti trpiš, da
tvoja soproga baš s
tvojim najhujšim kon-
kurentom občuje?“

B: „Zakaj ne? Ona
je že dva moja kon-
kurenta spravila na bo-
ben!“

Zafirknjen.

„Gospodična Jelica;
jaz vas neizrekljivo lju-
bim, ljubim vas z vsem
ognjem — — —

„Čudno, da imate
še kaj ognja, ko ste
že tolikokrat pogoreli!“

SLON.

Znano je, da je slon zvesta in razumna žival; od drugih živali se odlikuje zlasti s silno debelo kožo in pa s tem, da ne vidi nič, ne sliši nič.

Tak je pravi slon, slon v živalstvu.

Slone imenujemo pa tudi ljudi, ki požrtvovalno odstranjajo vsakoršne ovire svojim prijateljem v njih stremljenju. Prijatelji torej, ki so obenem tudi sloni, so sicer zelo redki, zato pa za vsakega tem dragocenejši. Kdor si pridobi prijatelja-slona, spoštuje ga ter si ga skuša ohraniti.

Moj prijatelj Rajko je bil tak slon, zato mu hočem iz hvaležnosti napisati v spomin naslednjo dogodbico.

Ko sem prvič spoznal „njo“, padla mi je iskra ljubezni v srce. Bilo je na nekem sokolovem izletu v ljubljanski okolici. Oj, ti izleti! Človek se čuti prostejšega in sprejemljivejšega; žensko lepoto nam kažejo v okviru narave, zato tem zapeljivejšo in sklep takih izletov je čestokrat „šlapa“.

Bilo je torej na nekem sokolskem izletu v ljubljanski okolici. Igrali so mladinske igre ter plesali. S prijateljem Rajkom pa sva se hotela oddahniti od vsetedenskih naporov v šumljajočem gozdičku.

Prišlo pa je drugače.

Dve mladi dami ste prišli mimo naju, ko sva ležala vznak na mehkem mahu ter zrla v modrojasno nebo. Zapazili sta naju ter se nasmehnili in tedaj je bilo konec najinemu počitku.

Ime jima je bilo Mici in Milka in bili ste iskreni prijateljici. Mici je bila angelj: tanka kakor jelka, gibčna in živahna, njeni očesci ste zrla v svet, kakor dve zvezdici v poletni noči z jasnega neba; njeni ročici ste bili mehki, kakor mačji tačici; nje jasni glasek je božal uho, kakor žuborenje bistrega gozdnega studenca, skratka: Mici je bila angelj. Milka pa je bila napram Mici, kakor večerni mrak proti jasnemu pomladnemu jutru: debelokoščena, okorna, neljubeznjiva, prav kakor bi je nebo zato poslalo na zemljo, da bi tembolj prišla lepota njene prijateljice Mici do veljave.

Kmalu nato sva se s prijateljem Rajkom seznanila z roditeljema lepe Mici, ki sta sedela pri dobro obloženi mizi v veseli družbi. Prisedla sva in bili smo kmalu najboljše volje.

Ko se je zmračilo in smo se začeli pripravljati na odhod, šepnil sem prijatelju na uho: „Rajko bodi tako ljubeznjiv in bodi moj slon!“

Rajko me je razumel; ozrl se je obupan naokoli ter podal odurni Milki svojo desnico, jaz pa sem se pridružil lepi Mici in tako smo se počasi vračali proti mestu. Krasna noč! Vsi občutki vsplamte in srce — —. Nad nama na jasnem nebu so blestele zvezdice, daleč pred nama pa so v dolgi vrsti mestne svetiljke obsevale visoke mestne palače. Take poletne noči omamijo človeka in ga dvignejo nad vsakdanjost.

Ko smo se poslavljali, stisnila sva si z Mici roki in sporazumela sva se. „Kam pa prihodnjo nedeljo?“ nasmehnila se je Mici ljubko. „Ako je gospodoma ljubo, gremo pa zopet skupaj kam v okolico!“

Da je bilo to povabilo vsaj meni ljubo, je gotovo; in ko sta se tudi dobrovoljna roditelja lepe Mici strinjala s predlogom njune hčerke, dogovorili smo se, da napravimo izlet na Šmarno goro.

Čake pol ure kasneje sva sedela s prijateljem Rajkom v kavarni. Rajko je bil nekoliko otožen, toda rekel ni ničesar; še-le, ko sem ga vprašal, če bo šel tudi on prihodnjo nedeljo z nami na Šmarno goro, odvrnil mi je komaj slišno: „Da, šel bom; ostati hočem tvoj slon, ker vidim, da misliš to pot resno!“

Veselja sem objel svojega požrtvovalnega slona — hočem reči: prijatelja in dogovorila sva se točno biti v nedeljo na mestu. Skušal sem mu v najpestrejših bojah naslikati koščeno Milko, da bi si ga tembolj zagotovil, toda Rajko se mi je tožno nasmehnil: „Šel bom z Milko, kot zvest slon; toda ne misli, da me bo tvoja hvala omamila in me pridobila Milki. Odvzel sem ti neprijetno breme, da nemoteno uživaš sladkost ljubezni, kot prijatelj, kot požrtvovalen slon, in prenašati hočem to breme tako dolgo potrpežljivo, dokler srečno ne prijadraš v mirno luko zakona.“

Naslednjo nedeljo smo se izredno dobro zabavali na izletu in zaljubil sem se v Mici tako silno, da mi je kar brenčalo po srcu in glavi. Ponudil bi ji bil zakon, toda tedanja moja sredstva mi niso še dovoljevala tolikega razkošja, mislil sem si pa: skušaj si pridobiti naklonjenost in ljubezen Mici, vse drugo pa se bo že sčasoma uredilo. In tako je ostalo.

Prirejali smo nedeljo za nedeljo izlete, a ker je koščena Milka uvidela, da je družbi le v napotje, ni se jih več vdeleževala. Prijatelj Rajko pa mi je ostal zvest slon in prevzel je na svoje rame namesto Milke, mater moje Mici ter ji na vse pretege dvoril, da je tako odvrnil njeno pozornost od naju.

Tako je potekala nedelja za nedeljo v prijetni družbi. Nekoč pa se me oprime mati ter mi očita, da se tako malo brigam zanjo ter jo prepuščam dolgočasju. Vgriznil sem se sicer v jezik toda podal sem ji roko molče, ker sem uvidel, da je moje vedno občevanje z Mici vendar že preveč sumljivo. Moj prijatelj Rajko pa se je pridružil Mici, ko sem mu jaz že poprej zabičil, da mora o meni kar najpohvalneje govoriti in mi skušati z vso svojo priznano spretnostjo pridobiti njeno ljubezen. Minila je nedelja in mati me je ves dan tako okupirala, da je bilo mogoče komaj nekoliko besed izpregovoriti z ljubljeno Mici. Ko sva pa zvečer sedela s prijateljem Rajkom zopet v kavarni, pripovedoval mi je, kako je Mici vneto zame in kako neizrekljivo me ljubi, samo to ji ni ljubo, da preziram njeno

mater, ko vendar vem, da se je v prvi vrsti treba prikupiti materi, ako se hoče dobiti roko hčerke.

Od tega dne sem se torej držal vedno le matere. Hvalil njene vrline in se ji laskal na vse mogoče in nemogoče načine. Nekega dne pa prejmem malo pisemce, v katerem mi naznanjata Mici in Rajko svojo — zaroko.

Kakor strela z jasnega neba, me je zadelo to poročilo. V prvem hipu sem mislil na smrt; stikati sem začel po svoji sobi za kakim primernim morilnim orožjem. Ker pa le nisem našel nič pripravnega, premislil sem si ter sklenil živeti ter si poiskati v tolažbo kako drugo bitje, ki bi bilo vredno moje ljubezni.

Rajko je ostal moj najintimnejši prijatelj kakor prej. Častiti čitatelji se bodo sicer čudili moji popustljivosti, toda pomislijo naj, da je prijatelj, ki prevzame prijatelju nevesto ter jo pelje pred oltar, plemenit in Rajko in Mici sta se res poročila.

Pet let je minilo od tedaj. Sokol je zopet priredil izlet v ljubljansko okolico in na ta izlet sem vodil s seboj dražestno, šele pred nekolikimi dnevi osvojeno si blondinko. Tedaj sva se sešla s prijateljem Rajkom. Obložen je bil z veliko torbo z jestvinami. Pred seboj je porival otroški voziček, za njim pa je cokljal moj nekdanji ideal, nekdanj toli ljubka, a sedaj nad sto kilogramov težka Mici. Objela sva se s prijateljem in solze so mu zablestele v očeh. Solze bridkega spoznanja.

Hvalil sem tedaj stvarnika, da me je obvaroval te usode. Ko sva bila nekoliko trenutkov s prijateljem sama, šepnil mi je v uho: „Oprosti, prijatelj, grešil sem proti tebi, toda sedaj se pokorim [zato. Svoje dni sem bil vedoma požrtvovalni slon, ker pa mi je bilo to dejstvo sčasoma preponiževalno, postal sem nevedoma tvoj — osel.“

Stisnil sem sočutno prijatelju roko.

Siesta.

„Ona: Ljubi Benjamin, vedno hladnejši si proti meni. Mislim, da ti je smodka ljubša, kakor jaz!“

On: „Že mogoče! Smodka pa tudi gori samo zame!“

Filozof.

Izak Mandelcuker si je najel v hrvaškem Primorju malo ribiškó ladijo ter se peljal s svojo soprogo Rebeko po morju.

Spočetka je šlo vse gladko; nenadoma pa se je nebo pooblačilo in nastala je taka nevihta, da se je bilo resno bati, da se ladjica prevrne in potopi.

„Za božjo voljo!“ začela je kričati Rebeka ter obupno viti roke, „ladjica se bo potopila!“

„Čemu kričiš tako, prismoda!“ zavrnil jo je Izak, „saj ni tvoja ladija!“

Navihani snubec.

„Dala vam bom toraj nekaj predujma na do-to moje hčerke! Ali pa jo bode te resnično ljubili?“

„To je tako gotovo, da mi daste tudi na to ljubezen lahko nekaj — predujma!“

Čudno.

„Malokatera ženska pozna ljubezen tako temeljito, kakor jaz in vendar mi skoro vsak dan kdo o ljubezni čenča!“

Dokaz.

„Ali res ljubiš mene, Avrelija, ali samo moj denar?“

„Saj veš, da tebe; denar, ki mi ga daš, vselej takoj zopet izdam!“

Slovniški prepir.

Pepček (pri izdelovanju domače naloge): Kakšnega spola je pravzaprav „sluga“? Menda ženskega, ker se končuje na a: in „vuga,“ — „kuga“ sta tudi ženskega spola.

Lojzka: Kaj še! moškega vender; saj sluga hlače nosi!

Ivanček: Vidva ne vesta nič! Srednjega spola je; pomislita vender, da kedar naš šolski sluga pozvoni na koncu ure, zdi hnejo: Hvala Bogu zvonilo je!

Mlada ljubezen.

Frklja (v knjigotržnici sramežljivo): „Prosim knjigo ljubavnih pisem.“ Knjigo tržec; „Obžalujem; vse so mi pošle, toda jutri dobim druge.“ Frklja: „Tako dolgo pa ne morem čakati!“

Aha, tako!

— „Tvoj Oskar je torej odpotoval ter te zapustil!“

— „Kaj še! Odpotoval je le k svoji nevesti, da se bo z njo poročil!“

DEŽUJE.

Enkrat v svojem življenju sem delal dež; brez šale, celo priče imam za to. To pa se je zgodilo takole:

Moj prijatelj Franjo se je oženil. Za ženo si je izbral brhko in ljubko bitje, za katero ga je marsikdo zavidal. Matilda — tako jej je bilo ime — zmešala je vsem moškim glave, najbolj seveda svojemu možu, ki še ni poznal sveta in je sedaj prvokrat v svojem življenju „gorel v neugasljivi ljubezni“.

Razume se, da je mlada dvojica podvzela običajno poročno potovanje. Izvolila sta si seveda Solnograško ter svojo namero tudi meni sporočila s pozivom, naj pridem tudi jaz tja.

„Ljuba moja!“ vskliknil sem, ko sta mi izjavila svojo željo, „na Solnograškem vendar vedno dežuje!“

„Kadar bo deževalo, ostali bomo pač lepo doma!“ pripomnila je s značilnim pogledom lepa ženica. Imela je prav. Novoporočencema je vreme res postranska stvar. Toda kaj naj delam jaz ob deževnem vremenu?

Naposled sta me vendarle preprosila in peljal sem se z njima v Solnograd.

Izstopili smo v hotelu pri „Rimskem cesarju“. Novoporočenca sta si najela sobo v prvem nadstropju, jaz pa ravno nad njima v drugem.

Solnograško pa se je ravno to leto odlikovalo z izredno lepim vremenom. Dannadan smo delali skupaj izlete v okolico in deževati kar ni hotelo.

Jaz sem bil seveda vesel lepega vremena; toda Franjo in Matilda sta postajala vedno bolj nejevoljna in z godrnjanjem sta zapuščala sobo, kadar sem prišel po nju. Smešni ljudje.

Čez nekoliko dni se je začelo res nekaj oblačiti in mlada dvojica je vsled tega zopet oživela. „Danes popoldne bo pa deževalo!“ radovala se je Matilda in s komolcem dregnila moža.

„Prav gotovo!“ pripomnil je Franjo vesel, jaz pa sem se na tihem jezil.

Popoldne sem pogledal skozi okno na ulico, baš tedaj pa je iz svojega okna pod menoj stegnila ročico lepa ženica, kakor da bi se hotela uveriti, kako je vreme. V tem hipu me je navdala zlobna misel. Vzel sem vrč z vodo, ter izlil nekoliko kapljic na lepo ročico pod menoj.

„Dežuje!“ vskliknila je Matilda veselo ter zaloputnila okno. Takoj na to pa je prisopihal k meni v sobo prijatelj Franjo ter mi javil vesel, da danes ne bo izleta, ker dežuje.

Zloben, kakor sem, povedal sem prijatelju, kako je z dežjem. Mislil sem, da se bo name hudoval, toda motil sem se.

„Prijatelj!“ vskliknil je vesel. „To je bila krasna ideja. Prosim te, napravi odslej vsako popoldne nekoliko dežja“.

Prijateljevo prošnjo sem uslišal.

Od tega dne je vsako popoldne, ko je pomolila ljubka Matilda svojo ročico skozi okno, padlo nekoliko kapljic nanjo. Ona pa je vselej veselo vskliknila „dežuje“ ter zaprla okno.

Novoporočenca sta ostajala vse popoldne v svoji sobi; le na večer sta prihajala v obednico. Jaz pa sem lazil sam po gorah ter se veselil izredno lepih dni.

Mojemu prijatelju Franju pa to vedno čepenje doma ni godilo. Shujšal je in bleдел in po preteku kakih štirinajstih dni je zahrepenel vendarle po svežem zraku.

Nekega popoldne se prikaže zopet roka Matilde pri oknu in jaz spustim, kakor je bila moja dolžnost, nekoliko kapljic nanjo. Okno se zapre toda kmalo na to se zopet odpre in pri oknu pomoli roko prijatelj Franjo

„Glej, ljuba Matilda, da ne dežuje!“ toda jaz sem bil toli krut, da sem takoj fabriciral nekoliko dežja. „Ali nimam prav, Franjo!“ radovala se je ženka, ki je takoj na to pomolila roko skozi okno. In okno se je zaprlo, zaljubljena dvojica pa je ostala zopet v sobi.

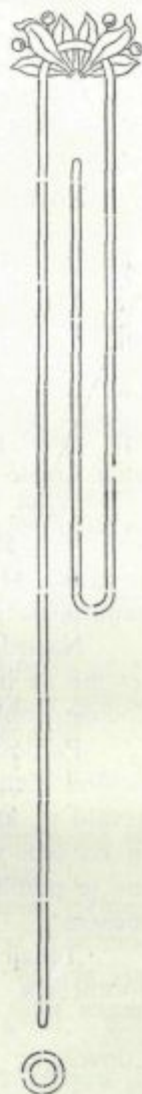
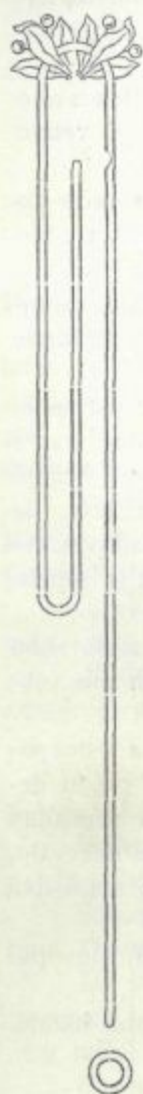
Naslednje jutro navsezgodaj pa se je Franjo pritihotapil v mojo sobo ter me za božjo voljo prosil, naj že jenjam delati dež in jaz sem mu velikodušno obljubil.

Prepošten sem, da bi prelomil svojo obljubo, toda, ko sta tisto popoldne Matilda in Franjo stegovala roki skozi okno, deževalo je res in deževalo je, kakor dežuje edino le na Solnograškem, brez presledka dannadan in ko sem vprašal hotelirja za mnenje, koliko časa misli, da bo še deževalo, me je potolažil z besedami: „Ej, pri nas dežuje redkokedaj dalje nego dva meseca“.

Tedaj pa sem sklenil odpovati domov ter sem javil to tudi novoporočencema.

„Bova pa tupi uidva odpotovala!“ odgovorila sta mi oba hkratu „dovolj imava že solnograškega — dežja!“

To se razume.

»Ali vas smem spremiti, gospodična?«

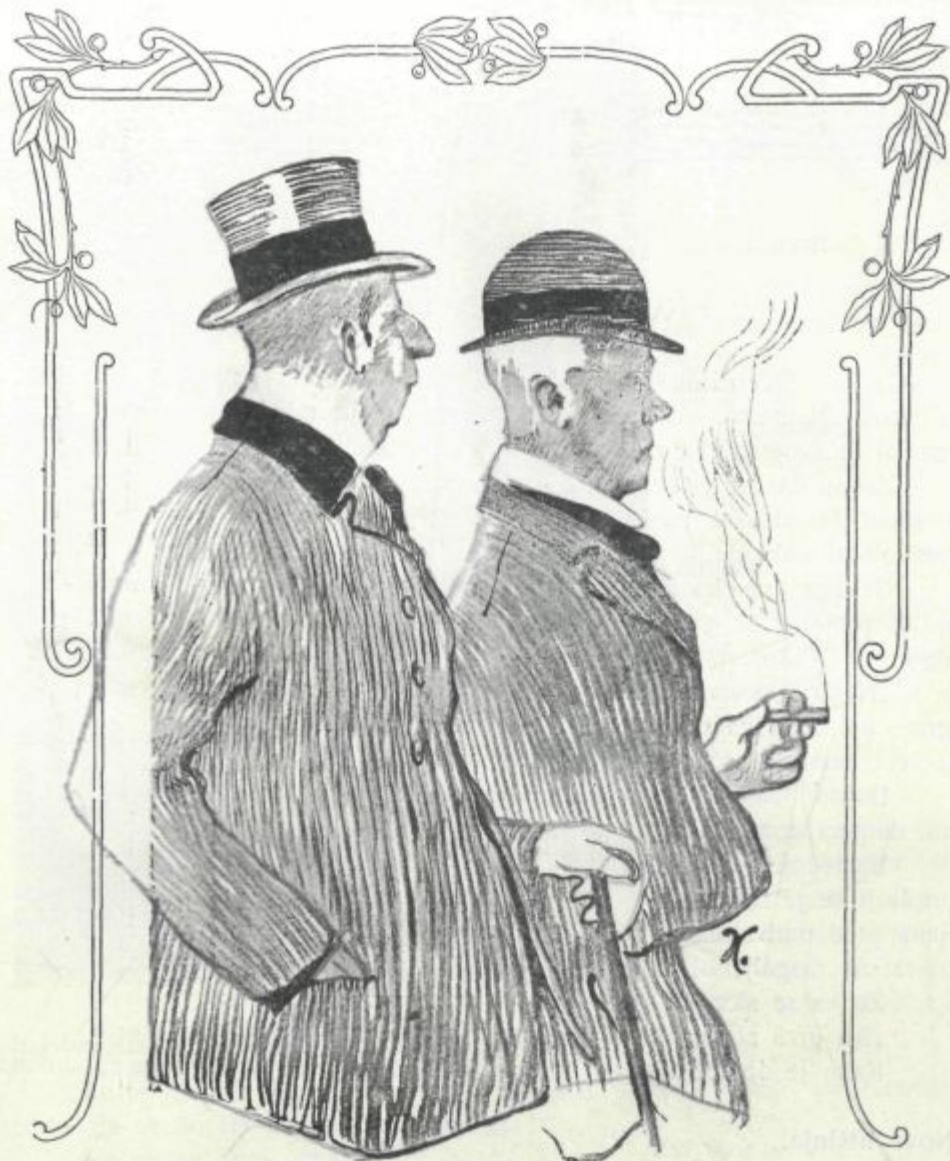
«Svobodno: toda povem vam, da ne dalje, kakor do — vašega stanovanja!»

Med ženskami.

„Nesramnica! Izruvala ti bom vse lase!“

„Le poskusi! Jih boš pa — plačala!“

Saj res,

A: »Štiri tedne sem šele oženjen, pa sem že zasledil svojo ženo v objemu drugega! Oj, kako sem bil naiven, da sem jo imel za popolnoma neizkušeno!«

B: »Saj si imel prav!«

A: »Kako to?«

B: »Glej, ko bi bila tvoja žena izkušena, ne bi se ti pustila tako hitro zaslediti!«

A: »Saj res!«

PROFESOR IN DOKTOR.

Doktor Oderušnik je hodil redno vsak večer v svoj prijateljski krog na tarok. Namesto, da bi se držal doma svoje mlade ljubeznive ženice, uganjal je svoje burke z elementi, ki so prizadeli človeštvu že toliko gorja.

Zadnji čas se je shajal in igral največ s prijateljem profesorjem Pozabivškom. Pozabivšek pa je imel v igri tako srečo, da je redno dan za dnevom obiral doktorja.

Nekega dne, ko je bil doktor zopet do zadnjega vinarja obran in ko mu je profesor še nagajivo porožljajal s priigranim drobižem, vprašal ga je togotno: „Kako, vraga, da vi vedno le dobivate in nikdar ne izgubite?“

„Neka ciganka mi je svoj čas nasvetovala, da naj vselej predno grem igrati, poijubim kako mlado žensko trikrat na golo ramo. Odkar izvršujem ta svet, imam srečo!“ odvrnil mu je profesor šaljivo.

Doktor Oderušnik si je zapisal to za uho, obenem pa se je tudi spomnil, da ima doma mlado lepo ženko.

Naslednji dan, ko je izvršil svoje delo ter se namenil med prijatelje, priplazil se je natihoma v sobo svoje ženke, ki je baš tedaj stala razgaljena pred umivalnikom. Po prstih se ji je približal ter jo naglo poljubil trikrat na razgaljeno ramo.

Ženka se sicer ni ozrla, pač pa je vskliknila šaljivo:

„Ali greš zopet obirati mojega moža, ti hudobni — profesor?“

Kako je doktor zveržil pri tem vskliku svoj obraz, ne pove zgodovina

Nova hišinja.

Gospa: „Zakaj vas je pa odslovila prejšnja vaša gospodinja?“

Hišinja: „Gospod mi je enkrat rekel „miška“ in me pobožal po licu; gospa ima pa tak strah pred mišim, da sem morala takoj iz hiše!“

Drznež.

„Poljubček mi morate dati, gospodična, sicer bom klical na pomoč!“

Razumljivo.

— „Trikrat sem te že doma iskal, pa vselej mi je rekla strežajka, da te ni doma!“

— „Oprosti! Podobni si mojemu krojaču!“

Zlobno.

„Moja ljubica bi šla zame v vodo!“

„Pa menda samo — do kolena.“

Vsestranska.

„Kdo pa je bil oni gospod, s katerim si se sinoči izprehajala po Latermanovem drevo-redu?“

„Ob kateri uri?“

Mož-beseda.

„Ali je res, da ste se poročili z bogato vdovo? Trdili ste vendar vedno, da se hočete poročiti brez denarja!“

„Saj nisem imel denarja!“

Ponesrečen izgovor.

Kaznjenec v ječi (pazniku): „Prosim, gospod paznik; ako pripeljejo mojega tovariša Janeza Vetriha sem, recite mu, da me ni doma, ker jaz tega falota ne morem trpeti!“

Hudomušno.

„Ti, doktorica U. je pa že tako zoprna ženska, da se mora vsakemu na prvi hip pristuditi. Dvomim, da bi mogla ona kedaj kakega moškega osrečiti!“

„Pa je vendarle baš pred štirinajstimi dnevi osrečila svojega moža!“

„Kaj mi poveš; je li to mogoče?“

„Da; ločiti se je dala od njega!“

Saj se poznamo.

Rajko Babič je pripovedoval v družbi svojih prijateljev, kako ljubeznivo in gostoljubno ga je sinoči vsprejela gospa Večernjakova; in ko je dospel do pasusa: „naenkrat pa nama ugasne svetiljka in črna tema naju je obdala!“ prekine ga prijatelj:

„Kaj ne, to se je zgodilo ob poluenajstih?“

„Da; a kako da ti to veš?“

„Ker je še vselej ugasnila ob tej uri tista svetiljka, kadar sem gospo Večernjakovo obiskal!“

Najvažnejše.

„Zakaj si začela zadnji čas mojega Edvarda zalezovati in se mu vsiljevati? Pusti vendar siromaka v miru!“

„Zato, ker tvoj Edvard ni — siromak!“

Herkul na razpotju.

„Devet je šele ura? Ako se vrnem v gostilno, bo takoj polnoči in stara me bo pošteno oštela, ko pridem domov, in to bi mi ne bilo ljubo. Ako grem pa zdaj domov, pohvalila me bo stara, da sem tako točen in v zahvalo me bo še poljubila; to bi mi pa še celo ne bilo ljubo!“

Na noge mu je pomagal.

— „Čul sem, da je baron J. tako v dolgove zabredel, da se je bati katastrofe. Žal mi je zanj, ker je bil prav prijeten družabnik. Ko bi imel jaz premoženje, gotovo bi mu pomagal na noge!“

— „Saj mu je že včeraj eksekutor pomagal na noge, ko mu je zarubil — avtomobil.“

Dobra zamena.

„Kaj, ali je res, da se je oficijal Burja poročil z debelo vdovo mesarja Jančarja?“

„Res!“

„No, lepo breme si je naložil ž njo na svoje rame!“

„Nič ne dé; zato je pa odložil s svojih ramen težka — hipotečna bremena!“

Ti preklicani učenjaki.

Hči profesorja (svojemu ljubimcu): „Ti, Artur, papa me vedno vprašuje, če me boš res vzal v zakon!“

Ljubimec: „Taki so ti preklicani učenjaki: najraje se bavijo z najoddaljenjšimi problemi!“

Oho!

Slikar: „Glej, tu sem naslikal svojo soprogo kot Evo. Samo obraz sem nekoliko izpremenil!“

Prijatelj: „Ravno sem hotel reči: obraz je nekoliko drugačen, sicer je pa imenitno pogojena!“

Navihani vodnik tujcev.

Tujec: „Ali je tu v vašem mestecu videti kaka posebnost?“

Vodnik: „Seveda in še kakošna; toda sedaj še spi!“

Pregovor.

„Dobrota donaša obresti“, dejal je oderuh, ko je za posojilo zahteval dvajset odstotkov obresti.“

Na planinah.

Vodnik: „Glejte tu, gospoda; v ta strašni prepad je skočila lansko leto neka mlada dama!“

Turist: „Iz melanholije?“

Vodnik: „O ne, iz Gradca!“

Med samci.

„Ali si že čul, da se je naš tovariš I. oženil?“

„Ne; zares?“

„Gotovo; za šalo se vendar nihče ne oženi!“

„Prav imaš! V zakonu mine vsa šala.“

Pred odhodom v kopališče.

On: „In na katerega zdravnika se misliš obrniti v Karlovih varih, ljuba Fini?“

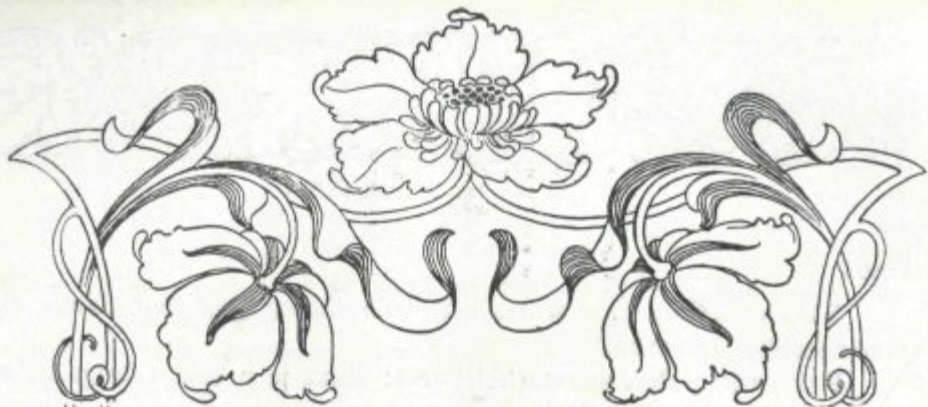
Ona: „Ali mora biti ravno zdravnik?“

Višek ljubosumnosti.

— „Vaša nevesta je gotovo ljubosumna?“

Pesnik: „Pa še kako! Ona je ljubosumna celo, ako me poljubi — muza!“

Nezvesti ...!

(Zvonimir Masle.)

Koder hodim, koder grem,
zabiti te jaz ne smem.
vedno živo pred očmi,
ljubica, si meni ti!

Srce vzela si mi v lasti,
v njem imaš zdaj zlo oblast;
srce več mi srečno ni,
prosto biti spet želi.

Če bi zvesta bila mi,
drugih ne cenila bi;
drugo rad bi ljubil jaz,
zabil rad bi tvoj obraz.

Koder hodim, koder grem,
druge ljubiti ne smem,
vedno živo pred očmi,
ljubica, si meni ti!

Izgubil

sem v ponedeljek dne 16. t. m. na poti od trnovske cerkve do tobačne tovarne čez Mirje, klešče

za izdiranje zob

Poštenega najditelja prosim, da jih blagovoli prinesli v moj zobotehnični atelije, Rožna dolina štev. 298, kjer dobi primerno nagrado.

Jernej Drnovšek
zobni operater.

Op. uredništva. Na Mirju so našli te dni nek inštrument, ki je vzbujal sum, da se je ž njim vdrlo v blagajno tukajšnjega trgovca. Ta inštrument se nahaja pri sodniji, kjer si ga lahko gosp. Drnovšek ogleda. Najbrže bodo to tiste klešče.

Snoči srečo sem lovil.

(Zvonimir Maslé.)

Snoči srečo sem lovil
v zanjko svilnato,
pa sem dekle v njo dobil,
lepo rožico.

Bilo mi za srečo ni,
bilo za dekle,
vsaki večer po stezi
tam hodilo je.

Zanjko vrgel sem v vodo,
več ne bom lovil
rajše z mojo rožico
bom veselje žil.

Vabilo na naročbo.

Z današnje številko je „Jež“ prestopil šesto leto svojega bodečega življenja. Da se je „jež“ v tem času zredil in odebelil, sicer ne moremo trditi; kajti, da tako zlo ne zadene kak slovenski list, za to že skrbe — naročniki. Smelo pa trdimo, da je „Jež“ v tej svoji dobi postal čil in krepak tako, da mu več ne škoduje vsaka sapica — in to je dovolj!

Kakor se je vsak naročnik doslej prepričal, „Jež“ ni krvoločna žival, zlasti ne hrepeni po krvi nedolžnih; ako pa včasih s svojimi iglami zbođe tega ali onega, gotovo si je dotičnik sam kriv in zato naj ne zvrta krivde na „Ježa“ in mu ne podtika zlobnosti, temveč naj se potrka skesano na prsi ter se poboljša.

Tudi vbodoče bo „Jež“ hodil vsako prvo in tretjo soboto v mesecu svojo pot ne oziraje se niti na desno niti na levo. Visokost mogočnika ga ne bo plašila in ne bo se valjal pred njim v prahu; zato pa se nadeja, da ga bodo vedeli pravični Slovenci ceniti in materijalno in duševno podpirati. Saj „Jež“ je skromen in ne zahteva milijonov, kakor kak vojni minister; zadovoljen je, ako mu pošlje vsak zavedni Slovenec po

6 kron na leto,

ali pa po

3 krome na pol leta.

To malenkost pa si bo vendar mogel vsak Slovenec utrpeti, komur ni kranjska klobasa in dolenski cviček edini in najvišji ideal na tem božjem svetu, zlasti še zato, ker je „Jež“ sedaj edini slovenski šaljivi list.

Uredništvo in založništvo.